GERÇEĞİN SESİ

İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin aylık politik gazetesi 15p sayı: 10, Temmuz 1984



DÜNYA HALKLARI BARIŞ İSTİYOR...



OKUYUCU MEKTUPLARI



Sorunlarımızın kaynağı kapitalizmdir...

Yurtlarını ekonomik veya diğer nedenlerle terketmek zorunda kalmış göçmen işçilerin yurtdışında sürdürdükleri yaşam mücadelesinde çektikleri zorlukları kısmen görmekteyiz. Bu çilekeş insanlarımızın, yurdunu yuvasını bırakarak çıkar yolu dışarıya çıkmakta arayan yüzbinlerce insanlarımızın sıkıntılarının nedenini neye bağlamamız gerçekçi olur?

Elbette ki keyifleri istiyor da ondan, diyemeyiz. Gerçek neden şudur: Yurt içi ve yurt dışı egemen güçlerin iğrenç emelleri yüzünden, kendilerinden başkasına insanca yaşama hakkı vermeyecek kadar adi olan kapitalistlerin ve bunların sadık bekçisi gerici ve faşist hükümetlerin vatanımızı her yönden yıkıma sürüklemekte olduklarından...

Çoğu evini, davarını, atını, eşeğini satıp buralara kadar, ama ne pahasına olursa olsun, gerçekleştirerek binbir güçlükle kapıdan içeriye giriyorlar. İşte diğer bir ızdıraplı yaşam daha... Zaten dünyasından bıkmış bir halde gelen insana yabancı bir memlekette yüzlerce sorun daha eklenirse sanıyorum kişi demirden olsa dayanamaz. Haydi dayanırız diyelim, mutlu olabiliyor muyuz? Mutluluğu bırak, insanca yaşayabiliyor muyuz? Nasıl yaşarsın, ne haddine.. Çalışıp, çalışıp, gelip kapanıp odana düşüneceksin kara kara... Kimi yerde güleceksin kendi kendine, kimi yerde ağlayacak...

Ya memleket... O da başka düşüncedir uzayıp giden bakışlarında...Bir gün, iki gün, üç gün derken değişen birşey yok. Monoton bir hayat çizelgesi çıkıyor önümüze. Çoğumuzda aynı arzu keşke gelmek ihtiyacını duyup ta gelmeseydik diye...

Bir arkadaş tanıyordum, altın kalplilerden biri. Bir türlü alışamadı buradaki hayata, her gördüğümde çalışmaktan gözleri kızarmış, sakin ve nefret dolu idi. Ama zorlukları göğüsleyip alt edecek karakterde değildi. Bunalım, bunalım üzerine geldikçe yalnızlık ve ağır şartlar altında ruhi bunalımlara sürüklendi Birdenbire herşeyini bırakıp kayıplara karıştı. Sonra çıldırmış dediler. Bunun sorumlusu elbette ki insanları dışarı kaçmaya zorlayan ülkemizdeki kapitalist düzendir.

Necmettin Kan, Londra

"Dostlar alışverişte görsün festivali"

Bazı gelişmeler bizi hiç ilgilendirmez gibi geliyor ama hiç te öyle değil. İngiltere'de çarpık örgütlenmenin buraktığı kötü miras genel olarak insanların örgütlenmeye güvensizliğini getirmiştir. Bunu aşmak bizim az zamanımızı almadı.

Geçtiğimiz günlerde Londra'da bir 'festival' düzenlendi. Festival afişinde ve resmi işlemlerde 'İşçinin Sesi' nin paravan örgütü 'Londra İşçi Birliği' nin adı kullanıldı. Böylece belediyeden (kültür - sanat etkinliği fonundan) bu örgüte para alınıyordu. Ancak Türkiyelilerin katılımını sağlayabilmek için bu 'örgüt' ün adı gizlendi ve gazetelere 'Tertip Komitesi' adı altında ilan verildi.

Türkiye Postası'nda Hollanda'da yapılan festivali okudum. Halkımızın yetiştirdiği en değerli kültür ve sanat adamları bu festivalde biraraya geldi. Müzik, resim, tiyatro, edebiyat gibi çeşitli alanlarda en güzel eserler sergilendi.

Londra'da yapılan bu 'festival'de de 'ülkemizin kültürü' tanıtıldı... Bira çadırı, tavla maçları ile!..

Gerçekten iyi organize edilmiş ve amacına bağlı bir festival ilgi çekebilirdi. Masrafı büyük ve kar oranı düşürecek ciddi bir organizasyon 'Kış Taarruzu' na (Yaz Taarruzu sizlere ömür) zarar verebilirdi.

Bunlar bizi ilgilendiriyor. Çünkü adı 'Dostluk Festivali' aslında 'Dostlar Alışverişte Görsün Festivali' bundan sonra yapılacak ciddi kültür ve sanat etkinliklerini olumsuz etkileyebilir, ilgiyi azaltabilir.

Göçmen işçiler üzerinde yaratılmış olan güvensizlik ortamının özverili ve sabırlı bir çalışma ile ortadan kaldırılması oranında bu sorunlar da aşılacaktır.

Londra'dan bir okur

Saksıda büyüyenler

Geçtiğimiz ay İngiltere'de önemli eylemler oldu. Ben bu eylemlerin tümünde Türkiyeli işçi arkadaşlarımla birlikte yer almanın onurunu yaşadım. Bu eylemler kimin hangi safta olduğunu, boyunun ölçüsünü açık ve net olarak gösterdi.

2 Haziran'da Güney Afrika ırkçı yönetiminin Başbakanı Botha İngiltere tutucu hükümetinin başı Thatcher tarafından davet edilmişti. Yığınsal protesto gösterisine Türkiyeliler olarak biz de katıldık. Hazırlık çalışmalarında boy gösteren bazı 'keskin'ler bu yürüyüş ve mitingde ortalıkta yoktular.

7 Haziran'da Reagan'ı dünyanın her yerinde insanlığa karşı işlediği suçlardan yargılamak üzere oluşturulan mahkemeye katıldık. Hazırlık Komitesi'ne sendikal dayanışma komitesi temsilcilerinin konuşmalarını hızla not almaya çalışmaktan başka birşey yapmayan bir 'temsilci' gönderenler mahkemeye hiç katılmadılar.

9 Haziran'da barış örgütü CND'nin çağrısı üzerine Reagan'ı protesto yürüyüş ve mitingi yapıldı. 200 bin kişinin katıldığı bu eyleme de yığınsal olarak katıldık. 'İşçinin Sesi' grupçuğunun bu eyleme katılmaması ya da katılamaması herhalde yalnız barış konusunda kafalarının 'karışık' olmasından ötürü değildir.

27 Haziran'da İngiltere işçi sınıfının onuru maden işçileriyle dayanışma yürüyüş ve mitingi yapıldı. Biz zaten madencilerle çeşitli biçimlerde dayanışmamızı sürdürmekteyiz. Bu nedenle Türkiyeli işçiler olarak bu eylemde de yer aldık. Onlar yine ortalıkta gözükmediler.

"*Biz Türkiye burjuvazisine karşı savaşıyoruz. İngiltere'de polisle, hükümetle aramız açılmamalı, yoksa çalışmalarımız engellenebilir*" diyerek İngiltere'de kapitalizmin çürümüşlüğünün en somut göstergelerinden bahsedemeyen bu uzlaşmacılar daha da ileri giderek reel sosyalizmin kazanımlarını çarpıtıp, İngiltere' de evlere süt bırakılması ile kıyaslayacak zavallılığa düştüler.

Şimdi İngiltere'de "*Biz enternasyonalistiz, hangi ülkede olursak olalım o ülkenin işçi sınıfının bir parçası olarak sınıf savaşımında varız. İngiltere'de gerici Thatcher hükümetine, İngiliz burjuvazisine karşı verilen sınıf savaşımında yerimiz İngiltere işçi sınıfının yanındadır, barış ve demokrasi güçlerinin safındadır*" diyenler var.

Bu fark nereden kaynaklanıyor? Benim için bu çok açık. BU ÜLKEMİZ İŞÇİ SINIFI İLE BAĞLARINI KOPARMADAN SINIF SAVAŞIMI İÇİNDE YETİŞENLERLE İNGİLTERE'DE SAKSIDA BÜYÜYENLER ARASINDAKİ FARKTIR...

A.K., Hackney-Londra

GERÇEĞİN SESİ
Yazışma adresi: BCM Box 2753, London WC1N 3XX
Baskı: London Print Centre, 155 King's Cross Road, London WC1

Faşizmin zindanlarında direniş büyüyor: 7 Yurtsever açlık grevinde öldü...

GENEL AF İÇİN SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

Görüşme yasağına, kitap ve gazete okutmama kısıtlamalarına, tek tip elbise giydirme uygulamasına, disiplin ve hücre cezalarına, işkencelere, kısaca cezaevlerindeki insanlık dışı koşullara karşı siyasi tutukluların yürüttükleri açlık grevleri ölüm orucu biçiminde sürdürülüyor. Faşist diktatörlüğün zindanlarındaki politik tutukluların ölümü göze alarak gerçekleştirdikleri onurlu direnişlerin sonucu yüzlerce yurtsever ölümle pençeleşiyor.

İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde açlık grevi sürdüren politik tutuklulardan 7'sinin yaşamlarını yitirdiği yakınlarının açıklamasıyla öğrenildi. Mayıs sonu ve Haziran başında yaşamlarını yitiren tutukluların isimleri şunlardır: İbrahim Bingöl, Ünal Kumul, Abdullah Meral, Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ, Sermet Aktan ve Erdoğan Çallı.

Bu durum üzerine, İstanbul sıkıyönetim komutanlığı ve Özal hükümeti ise açlık grevi sonucu ölenlerin sayısının 3 olduğunu ileri sürerek, cezaevlerindeki barbarca koşulları böylece kabul etmek zorunda kaldılar.

Öte yandan, aynı cezaevlerinde açlık grevinde olan politik tutuklulardan 10'u Haydarpaşa Askeri Hastanesine kaldırıldılar. Daha sonra hastaneden alınan bu yurtseverlerin nereye götürüldüğü konusunda hiç bir açıklama yapılmıyor. Hastane yetkilileri cezaevine geri götürüldüklerini ileri sürerken, cezaevi yöneticileri hastanede olduklarını söylüyor. Cezaevi ve hastane önünde bekleşen tutuklu yakınlarının ve avukatların tüm girişimleri ise sonuçsuz kalıyor.

Dalga dalga yeniden tüm cezaevlerine yayılmakta olan açlık grevleri İzmir-Buca ve Elazığ cezaevlerinde Mayıs başından bu yana sürdürülüyor. Buca ceaevinde 36 politik tutuklu İzmir Devlet Hastanesine kaldırıldı.

Ölümü göze alarak işkenceye, zorbalığa karşı başkaldıran yiğit insanlarımızın bu onurlu direnişi cezaevlerindeki politik tutuklular üzerindeki sistemli yok etme planını bir kez daha açığa çıkarırken, faşist cellatların sözcüsü Özal "ölseler de bunların tek bir isteği yerine getirilmeyecek" şeklinde demeç vererek bilmem kaçıncı defa gerçek yüzünü sergilemekten öteye gitmiyor.

→ devamı 7.sayfada

Sağlıklı temelde gelişim

Yalçın Gün

İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin, ilericilerin demokratik yığın hareketi emin adımlarla yol alıyor. Bir yandan yığın bağları hızla güçlenir ve genişlerken, öte yandan savaşımın temelleri niteliksel olarak güçleniyor, sağlam sınıfsal raylara oturuyor. Göçmen işçilerin konumlarından kaynaklanan farklı görevler tek bir bütünün parçaları olarak yerine getiriliyor.

Barış savaşımı

Kuşkusuz tüm dünya halkları için dönemin belirleyici özelliği barış savaşımının gündemin en başında yer almasıdır. Eğer emperyalist savaş kışkırtıcılarının önü alınmazsa dünya bir nükleer cehennemle yüz yüze gelebilecektir. Öte yandan savaş kışkırtıcılığı ortamında kapitalist ülkelerde emekçilerin sosyal, ekonomik ve demokratik hakları kısıtlanmakta, halkların ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve demokrasi savaşımları emperyalizmin artan açık saldırılarına maruz kalmaktadır. Barış böylesine evrensel bir konudur. Dolayısıyla, tek tek ülkelerdeki barış hareketleri özünde uluslararası bir harekettir.

Örneğin İngiltere'ye Cruise füzelerinin yerleştirilmesine ve Trident roketlerinin satın alınmasına karşı verilen savaşım yalnız İngilizleri değil aynı zamanda tüm insanlığı ilgilendirir. Bu bilinçledir ki İngiltere'deki Türkiyeli işçiler buradaki barış hareketlerine aktif katkıda bulunmaktadır. Reagan'ın İngiltere'ye gelişi nedeniyle düzenlenen eylemlere; mahkemeye, 9 Haziran yürüyüşüne, bildiri dağıtımına sağlanan etkin katılım bunun bir göstergesidir.

Yerli-yabancı işçi dayanışması

İşçiler bulundukları ülkelerde, hatta tüm dünyada, ulusal kökenlerine, renklerine, dillerine,

→ devamı 7.sayfada

Halkevi'nin maden işçileriyle dayanışma gecesi

İngiltere'de tüm baskı ve saldırılara karşın 4 ayı aşkın süredir grev ve direnişlerini sürdüren maden işçileriyle bir dayanışma kampanyası açan Londra HALKEVİ bu kampanyanın bir parçası olarak 15-16 Haziran'ın yıldönümünde maden işçileriyle dayanışma gecesi düzenledi.

Greve tam katılımın sürdüğü Kent bölgesinde yapılan geceye 500 dolayında grevci işçi ve ailesi katıldı. Geceyi Madenciler Sendikası Kent Şubesinin bir yöneticisi açtı ve Türkiyeli işçilerin grevci madencileri ağırlamasından duydukları sevinci ve bu dayanışmaya verdikleri önemi belirten bir konuşma yaptı.

Daha sonra söz alan HALKEVİ Başkanı Ahmet Turan İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin bu kavgalarında maden işçileriyle omuz omuza olduklarını ve onların dayanışma selamlarını getirdiğini belirttikten sonra bu gecenin 15-16 Haziran Genel Direnişi'nin 14.yıldönümünde yapılması-

→ devamı 4.sayfada





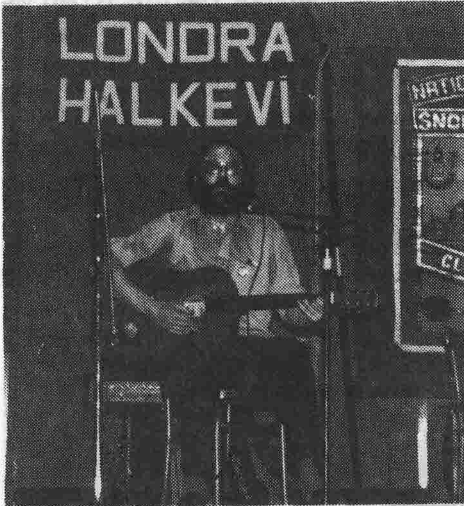
maden işçileriyle dayanışma gecesi

← başı 3.sayfada

nın anlamını vurguladı. HALKEVİ Başkanı sözlerini şöyle tamamladı:*"Kavganız kavgamızdır. Dayanın, yanınızdayız. Yaşasın tüm dünya işçilerinin birlik ve dayanışması!.."*

Konuşmaların sonunda HALKEVİ kendi flamasını, Kent madencileri de sembolik bir madenci fenerini gecenin hatırası olarak armağan ettiler.

HALKEVİ üyelerinin hazırladığı ulusal yemeklerimizin ikram edildiği gecede HALKEVİ müzik ekibi halk müziği ve halk oyunlarımızdan örnekler sundu. Koronun söylediği 15-16 Haziran Marşı büyük ilgi gördü. Londra HALKEVİ'nin onur üyesi Cam Matheson'un söylediği işçi marşları ve kendi bestesi olan madenciler marşı salondaki coşkuyu doruk noktasına ulaştırdı.

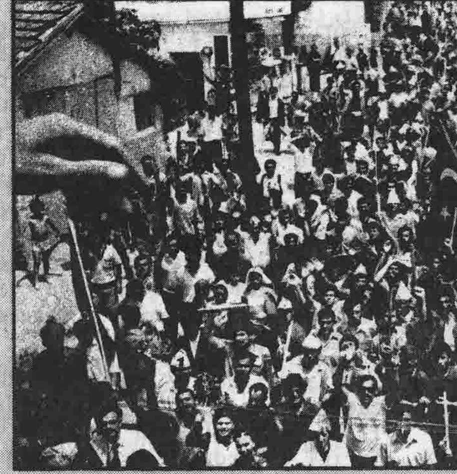


Son olarak tekrar söz alan sendika yöneticileri grev sona erdiğinde zaferlerini kutlamak için Londra HALKEVİ ile tekrar bir gece düzenlemek istediklerini, bu kez kendilerinin evsahipliği yapacaklarını belirttiler. Gece İngilizce ve Türkçe olarak birlikte söylenen ENTERNASYONAL marşı ile sona erdi.

15-16 HAZİRAN GENEL DİREN

Bu yıl 14. yıldönümünü kutladığımız 15-16 HAZİRAN GENEL DİRENİŞİ ülkemiz işçi sınıfının en önemli başarılarından biridir. İşçi sınıfımız bu şanlı direnişiyle kendi gücünü, tüm toplumu derinden etkileyebilecek eylemler gerçekleştirme yeteneğinde olduğunu gördü, bunu tüm diğer sınıf ve katmanlara da gösterdi.

15-16 Haziran direnişi sermayenin sınıf sendikacılığını boğmak, DİSK'i yoketmek için 274-275 sayılı Sendikalar, Toplu Sözleşmeler, Grev ve Lokavt yasalarını değiştirmek istemesine karşı doğdu. 274 sayılı yasadaki değişikliğin Mecliste kabulü üzerine harekete geçen DİSK, 13 Haziran'da üye sendikaların yönetim kurullarının ve 14 Haziran'da işyeri temsilcilerinin toplantılarında alınan kararlar doğrultusunda 15 Haziran'da eyleme geçti. İstanbul, Gebze ve İzmit'te 100 bin işçi üretimi durdurdu ve yürüyüşe geçti. Fabrikalardan çıkan işçiler İstanbul-İzmit karayolunu ve İstanbul'un caddelerini doldurdu. Direniş saldırılara karşın 16 Haziran günü de devam etti.





İngiltere maden işçil

İngiltere emekçilerinin grevdeki madencilerle yükselen dayanışmasının son halkası TUC Güney Doğu Bölge Temsilciliği'nin ilan ettiği 27 Haziran Protesto Günü idi. Sendikalı işçilerin büyük çoğunluğunun madencilerle dayanışma için üretimi durdurduğu bu günde Londra'da yığınsal bir dayanışma yürüyüş ve mitingi yapıldı.

Saat 2'ye doğru, işçi semtlerinin yoğun olduğu Doğu Londra'dan yürüyüşe geçen 50.000'e yakın emekçi 5'e doğru Londra merkezindeki miting alanına doldu.

Son derece coşkulu geçen ve ağırlıkla çeşitli sendikaların katıldığı yürüyüşte HALKEVİ pankartı ardında bir Türkiyeli grubun da bulunması gerek İngiliz yürüyüşçülerin ge-

Bir okurumuz yazıyor: SORUNLARIMIZ VE ÇÖZÜM YOLU

Türkiye'deki çekilmez ekonomik koşullar işçilerimizi yabancı ülkelerde iş aramaya itiyor. Ancak çok az sayıda işçi yabancı ülkelere gidip çalışmayı başarabiliyor. İngiltere'de bulunan işçilerimiz buraya gelmek için çektikleri zahmetleri, zorlukları kendi deneyimlerinden çok iyi biliyorlar. Buraya gelmekle de iş bitmiyor.

Belki en zor basamak aşıldı. Geride daha birçok zor ve aşılması güç, ama olası basamaklar bizleri bekliyor.

İşçiler gelir gelmez hemen iş bulup para kazanmak zorundadır. Akraba ve arkadaşları vasıtasıyla acı tatlı bir işe yerleşir. Uzun zaman işe yerleşemeyenlerin çektikleri de ayrı.

Genellikle işçiler lokantalarda ve elbise diken fabrikalarda çalışırlar. Bu işyerlerinin sahipleri genellikle Türkiyeli, Kıbrıslı Türk ve Rumlardır. Patronlar özellikle yeni gelen işçileri tercih ederler. Çünkü onlar daha enerjiktirler. Buranın çalışma koşullarını bilmediklerinden onları az ücretle ve hiçbir haklarını vermeden çalıştırabilirler.

İngiltere'deki işsizlik ve kötü koşullar hayatı çekilmez hale getirirken, diğer yandan çalışanları sürekli tehdit altında tutmaktadır. İşçiler bunu çok iyi bildiklerinden sürekli patronla arayı iyi tutmaya çalışmakta ve işi kaybetmemek için zor şartlarda çalışmaya razı olmaktadırlar. Bir de eğer 'kaçak' ise, sesini hiç çıkaramaz.

Gerek fabrikalarda, gerekse lokanta ve işyerlerinde işçiler az ücretle, sigortasız, vergisiz çalışmaktadırlar. Bir de uzun mesai ve kötü koşullara katlanmaktadırlar.

İŞİNİN ATEŞİ SÖNMEYECEK!

İşçi sınıfımızın o güne kadarki bu en yığınsal direnişine karşı burjuvazi polisi ve ordusuyla kanlı bir saldırıya geçti. İşçi sınıfı 3 neferini, Mustafa Baylan'ı, Yaşar Yıldırım'ı ve Mehmet Gıdak'ı şehit verdi. Sıkıyönetim ilanı ve tutuklamalara karşın direniş ülkenin birçok yerinde, fabrikalarda bir süre daha sürdü. Sonuçta hükümet 275 sayılı yasadaki değişiklik tasarısını geri çekti. 274 sayılı yasada yapılan değişiklik ise, TİP'in ve başlangıçta değişiklik önerisini desteklemiş olan CHP'nin başvurusu üzerine Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

Ülkemizin bugün içinde bulunduğu koşullarda yürütülecek savaşımda, gasbedilen hakların geri alınmasında 15-16 Haziran Genel Direnişi'nin ve DİSK'in savaşım deneyimlerinin dersleri büyük önem kazanıyor. Bu dersler bize, burjuvazinin saldırılarının güçlü ve yığınsal eylemlerle geri püskürtülebileceğini, her hakkın ancak savaşımla korunabileceğini ve yeni hakların da ancak savaşımla elde edilebileceğini gösteriyor.

NALGO Kongresinde toplantı

Türkiye'de Sendikal Haklar ve Demokrasi için Dayanışma Komitesi 15-16 Haziran Genel Direnişi'nin yıldönümünde NALGO Kongresi'nde bir toplantı düzenledi. "*Sendikal Hakları Savunmada Uluslararası Dayanışmanın Yeri*" konulu toplantı Brighton Metropole Hotel'de yapıldı.

Merkezi ve Yerel Yönetimler Çalışanları Sendikası NALGO'nun Yönetim Kurulu üyesi ve eski Başkanı Peter Morgan, Kent bölgesi grevci maden işçilerinden David Newels ve TSHDDK Genel Sekreteri Cahit Baylav'ın konuşmacı olarak katıldıkları toplantıyı çok sayıda NALGO delegesi izledi. Morgan ve Newels son zamanlarda İngiltere'de de sendikal haklara saldırıların arttığını, uluslararası işçi dayanışmasının öneminin bununla bağlı olarak büyüdüğünü vurguladılar.

KONGRE DELEGELERİNE 1 MAYIS 77 FİLMİ

NALGO, üyesi bulunduğu sendikal dayanışma komitesine özel sergi salonunda stand için yer ayırmıştı. Komitenin standında Türkiye'de faşizmin DİSK'e, sendikal harekete saldırısını sergileyen resim ve yayınların yanında, gün boyunca 1 Mayıs 1977 filmini gösteren video Kongre delegeleri tarafından ilgiyle izlendi.

...erine Türkiyeli işçilerden dayanışma selamları

...rekse izleyicilerin dikkatini çekti. Sık sık "*Zafer madencilerin olacak!*" sloganını atan HALKEVİ üyelerinin hepsinin ellerinde kırmızı üzerine sarı renkte "*İngiltere madencilerine Türkiyeli işçilerden dayanışma selamları!*" yazılı pankartlar vardı.

Miting yerinde önce işçi sınıfının şehitleri ve özel olarak da görev başında şehit düşen 2 maden işçisi için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Madenciler Sendikası (NUM) Başkanı Arthur Scargill sendikal hareketin tüm kesimlerine grevdeki sınıf kardeşleriyle daha aktif dayanışma eylemlerinde bulunmaya çağırdı ve bu dayanışmanın gücüyle madencilerin grevden utkuyla çıkmasının kesin olduğunu vurguladı.

Bunlar işyerlerindeki sorunlar. Bunların dışında İçişleri Bakanlığı (Home Office) ve Elçilikle olan sorunlar var. Elçilik senelerden beri buradaki işçilerimize hep altın yumurtlayan tavuklar gözüyle bakmıştır. Onların çocuklarının eğitimi, kendi kültürleri ve diğer sorunlarına hiç eğilmemiştir.

Bugün karşımızda duran bu sorunları; işyerlerindeki sorunlarımızı, buradaki hükümetle ve Elçilikle olan sorunlarımızı çözmemiz, aşmamız gerek.

Bunun yolu, yöntemi nedir?

Bu konuda herkesin kendine göre ayrı ayrı düşüncesi vardır. Benim yazmaya çalıştığım bu sorunları her işçimiz elbette biliyor. Bunları ortaya koymak ve ne yapılması gerektiği konusunda bir karara varıp o doğrultuda çalışmak gerek.

Ama hayale kapılmamalı. İşçilerin sorunları hepimizin bildiği gibi işçilerin iktidar olduğu bir düzende tam olarak çözülebilecektir.

Burada nereden başlamalı konusuna gelince, herşeyden önce birlik olmamız gerekir. Her fabrikada, her lokantada, her birimde birlik, ve örgütlü olmak zorundayız. Örgütlülüğü hayata geçirirken işyeri özelindeki sorunlarımızı iyi tesbit edip işe başlamalıyız. Biz ne kadar örgütlü olursak o kadar güçlü oluruz ve sorunlarımıza daha iyi sahip çıkarız. Dağınıklık bize değil, patronların işine yarar.

Önümüzde çok zor engeller var. Ama bunları aşmak zorundayız. 'Kaçak' işçi sorunu örgütlenmemizin önünde duran önemli bir engel. Bu konuda çalışma yapmak gerek. Kaldı ki biz böyle bir nitelemeyi kabul etmiyoruz. Herşeyden önce insanız ve insan olarak bizim çalışma ve yaşama hakkımız vardır.

Kısaca, sorunlarımızı çözebilmemiz için birlik olmamız şart. Bunun için Londra'daki işçilerimizin biricik örgütü olan Londra Halkevi'nde gücümüzü toplamamız, ona sahip çıkmamız gerek...

D. Güven

Kıbrıs bölücülerinin "yemeği"...

Londra'nın Savoy Oteli, geçen Haziran'ın 13'ünde, bir "han-ı yağma" toplantısına sahne oldu. İngiliz ve Türk Ticaret Odalarının ortaklaşa düzenledikleri ve Kıbrıs-Türk Ticaret Odasını davet ettikleri toplantıya, ayrıca Türkiye Büyükelçisi, çok sayıda Muhafazakar milletvekili ve Rauf Denktaş da çağrılıydı.

Toplantının başlayacağı saatte Savoy Oteli önüne gelen Kıbrıslı ve Türkiyeli ilericiler, "Bağımsız Kıbrıs", "Kıbrıs NATO üssü olamaz", "Kahrolsun vatan satıcıları", sloganları ve pankartlarıyla uzun süren bir protesto gösterisi düzenlediler.

Toplantı, Denktaş'ın yerine korsan devletinin uyduruk başbakanı Nejat Konuk, Thatcher'ın 50 milletvekili ve büyükelçi Rahmi Gümrükçüoğlu'nun katılışı ile başlarken, özellikle, " ticareti geliştirme " görünümü diri tutuluyordu.

Oysa sahneye sürülen Kıbrıs egemenlerinin son günlerdeki telaşı olacak ve bölücülüğün nimetleri yağmalanmaya devam edilecekti.

Bu nedenle Denktaş, biryandan Ankara'da , 21 pare top atışı ile karşılanırken, Cuellar'a "yeni önerilerini", "gizli olarak" vereceğini açıklıyor ve öte yandan Nejat Konuk'u Londra'ya yolluyordu. Ve de Savoy'daki amacı belliydi:

1- Kipriyanu'nun Londra gezisini etkisiz bırakmak,

2- İngiltere'deki Türkler'in destek ve yardımlarını korsan devlete çekmek,

3- Ve korsan devletin tükenişini ticari kapıları aşındırarak çözüm yolları bulunuyormuş izlenimiyle örtmeye çalışmak.

Nitekim Thatcher "Biz Kıbrıs için Birleşmiş Milletlerin kararlarına uymaktayız.Ancak milletvekillerimiz böylesi toplantılara katılmakta serbesttirler.." diye konuşabilmiştir.

Yani emperyalistler Kıbrıs Devletini uydulaştırıp halkını köleleştirme temelinde, " adalet "liliği kendinden menkul çözümler peşinde koşabilir ve bu yolda, özü aynı kalmak kaydıyla,değişik planlar öne sürebilir.

Elbette ki Kıbrıs için çözüm yolu vardır. Bu, yabancı üs ve askerlerden arınmış,bağımsız ve bağlantısız Kıbrıs'tır. Başta Kıbrıs işçi sınıfının siyasi örgütü AKEL, Türkiye ve Yunanistan Komünist Partileri onun için savaşım veriyorlar. İçte, toplumlararası görüşmelerin başlaması için Cuellar'ın girişimlerini destekleme; dışta, bağımsız ve bağlantısızlığın güvence altına alınması duraklarından geçilecektir.

Ve işte Savoy Oteli kapısını dolduran Rum emekçiler ve Tükiyeli kardeşleri!. Emperyalizmi,vatan satıcılarını ve Kıbrıs bölücülerini protestoda omuz omuzalar.

Başarı emekçilerin olacak.

YANIT VEREMEZLER, ÇÜNKÜ SUÇLULAR!..

'İşçinin Sesi''nin daha önceki saldırılarını, işlettiği ihbar mekanizmalarını 8. sayımızla birlikte yayınladığımız "İşçinin Sesi'nin Kara Listesi" başlıklı Özel Ek'te sergilemiştik. Çok gerekli olmadıkça bu konulara dönmeyi düşünmüyorduk.

'İşçinin Sesi' bu kez 11 Haziran 1984 tarihli sayısında *"Private Eye"* adlı dedikodu dergisinde çıkan iki yazıyı bahane ederek gazetemizi karalamaya, kendi yaptıklarını örtbas etmeye bir kez daha yelteniyor.

Bu grupçuğun yaptıklarından ar duymadığı 'yanıt verme'deki pişkinliklerinden anlaşılıyor: *Gazetemizde yayınlanan belgeleri yalanlamıyorlar*, İngilizce ve Türkçe olarak yayınladıkları ve her yere postaladıkları ihbar yazıları için *"hayır, bunlar yalandır, bizimle ilgisi yoktur"* diyemiyorlar.

'Yanıt verme' diye yaptıkları, gazetemizden alıntılar yaparak bunları iftira gibi göstermekten ibaret. Böylece işin içinden yavuz hırsız misali sıyrıldıklarını sanıyorlar. ***Bütün bunları yapacaksın suç olmayacak, başkası bunu sergilerse 'iftira' olacak!*** Yağma yok...

Bir de şu dikkatimizi çekti: Genellikle okuyucu mektuplarından alıntı yapıyorlar, bu konudaki yazılarımızı böylece 'yanıtladıklarını' sanıyorlar. Okuyucu mektuplarının kendi yaptıkları gibi yazı kurulunca yazıldığını varsayıyor olmalılar.

Gelelim konumuza... Yanıt vermeden, iftira gibi göstermeye çalıştıkları yazılar gazetemizde yer almıştır ve anlatılan olaylar *doğrudur*.

Alıntı yapmışsınız: *"Kendi provokasyon yuvalarından ayrılanları ölümle tehdit etme, cuntaya teslim etme amacıyla Türkiye'ye göndermeye kalkışma, zorla ifade imzalatma.."*

Evet, aynen böyle söyledik, yine söylüyoruz. Siz buna ne diyorsunuz? *Bu yöntemleri kullandınız mı, kullanmadınız mı?* İsterseniz biraz daha hatırlatalım: Yalnız ifade imzalatmakla da kalmadınız, bir de parmak bastırdınız!.. Sonra bu 'itirafları' teybe okuttunuz. Bunları yapan dört kişilik çete sizin önde gelen adamlarınız değil mi?.. Bu olayı İngiliz polisi örtbas etti. Ancak ülkemizin ilerici güçleri böylesi yöntemleri (hem de 'devrimcilik' adına!) kullananları affetmeyecektir.

Gazete bayilerini tehdit ederek ve GERÇEĞİN SESİ'nin 'illegal bir gazete olduğunu' iddia ederek, gazetemizin satışını engellemeye çalışanlar şizin kadrolarınız değil mi? Yoksa bunlar 'örgüt disiplini' dışına mı çıkıyorlar?

Temcit plavı gibi, defalarca polisin, Elçiliğin, burjuva basınının önüne sunduğunuz, buradaki Türkiyeli sendika yöneticileri ile ilgili olarak *"TKP'li olma"*, *"Londra'ya Türkiye dışından gönderilme"*, *"3 demokrata saldırma"*, *"Prag'tan yönetme"*, *"Atılım kanadı"*vs. gibi yazılı ihbarlarınızı nasıl savunuyorsunuz?

Bu muhbirler yanıt vermemekle kalmıyor, üstüne üstlük bir de kendi karanlık yöntemlerini ısrarla bize maletmeye yelteniyorlar. *'İşçinin Sesi'*"nin aynı sayısında şöyle deniyor: *"Geçen yılın sonlarında, Londra'da İTİB Kongresi'nin hemen ardından birçok İTİB'li evlerine yapılan bir baskın sonucunda tutuklandılar. Baskına siyasal bir ihbarın neden olduğunu resmen öğrendik. Böyle bir ihbarı yapabilecek olası tek 'siyaset' İngiltere'ye gönderilmiş menşevikler..."*(s.15, a.b.ç.)

Bu *resmi* bilgiyi alanlar, neden kaynağını açıklamıyor, belgesini yayınlamıyor? Bu 'aşağılık ihbarı' neden teşhir etmiyorlar?

Şimdi biz bu olayla ilgili bildiklerimizi anlatalım: Sözkonusu polis baskınından sonra iki kişi İngiltere'den çıkarıldı. Diğerleri için olay politik iltica isteme vesilesi oldu. Yurda dönen iki kişi olaydan önce bir kooperatif evinde oturuyorlardı. Londra 'İşçi' Birliği evi kendilerinin temin ettiği gerekçesiyle bu kiracılardan belediyeye ödedikleri kira dışında ayrıca para toplamaya kalkıştı. Onlar reddettiler. *Siyasal görüş ayrılıkları* da eklenince, sözkonusu iki kişi tüm ısrarlara rağmen İTİB kongresine katılmayı reddettiler. Tüm bunlar, onları *'İşçinin Sesi'*"nin gözünde *istenmeyen adam* durumuna getirmeye yetmişti. *İşte polis baskını bu sırada, bu eve yapıldı.* *'İşçinin Sesi'* yandaşları yurda dönmek zorunda kalan bu 'yoldaşlarını' çok 'sevdiklerinden' olacak, onları tüm eşyalarını yağmalayarak uğurladılar. Bu eylemi açıklayış biçimleri ise tam da küçük burjuva anarşistlerine yaraşır cinstendi: *"Borçlarına (!) karşılık devrimci bir biçimde eşyalarına el koyduk!"*

Ey *'İşçinin Sesi'*, bunları *yapanlar* siz değil misiniz?

Bir zamanlar Yürükoğlu'na karşı çıkan bir grup 'kaçak' işçi toplu halde İTİB binasına çağrılmış ve 'tesadüfen' (eşine rastlanmadık bir biçimde) tam o sırada polis baskını olmuş ve bu işçiler sınırdışı edilmişlerdi. Bunu sağır sultan bile duydu. İlla hatırlatmamız mı gerekiyor?

'İşçinin Sesi' patronları gazetemizden salt alıntılar yapmak yerine bu somut sorulara yanıt vermelidirler. Bunu yapamamaları devrimci hareket önünde suçlarının itirafı anlamına gelecektir. Ne demişler; *sükut ikrardan gelir...*

Sağlıklı temelde gelişim

← başı 3.sayfada

dinlerine bakmaksızın tek bir sınıf oluşturur. Bu onların nesnel konumlarından kaynaklanmaktadır.

İngiltere gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde tüm işçilerin sorunlarının kaynağı tektir; yani tekelci sermaye sınıfının egemenliğidir. Egemen sınıfın işçi sınıfının tümüne ya da şu veya bu kesimine yönelik saldırılarını geri püskürtmenin tek yolu işçilerin sınıfsal birlik, dayanışma ve savaşımından geçer. İngiltere' deki Türkiyeli işçiler geçtiğimiz dönem içerisinde bu yönde önemli adımlar atmış bulunmaktadır.

Sınıf savaşımının odağında bulunan maden işçileriyle son derece somut, başarılı dayanışma örnekleri verilmiştir. Grevci madenciler yararına bir gezi düzenlenmiş, bir maden ocağı ve madenci köyü ziyaret edilerek şölen sunulmuş, maddi dayanışma kampanyası açılmış ve Londra'daki 27 Haziran yürüyüşüne katılınmıştır. Bu sınıfsal dayanışma bağları kuşkusuz her geçen gün daha da güçlenecektir.

Türkiye halkı ile dayanışma

Bulundukları ülkede kaldıkları ve bundan böyle kalacakları süre ne olursa olsun, göçmen işçiler istisnalar bir yana- ulusal kimliklerini yitirecek değildirler. Göçmenliği çok daha eskilere dayanan toplulukların deneyimleri de bunu gösteriyor. Bu bakımdan,Türkiyeli göçmen işçiler en nihayet yine de Türkiyelidir. Dilleriyle, kültürleriyle, sosyal, ekonomik, vb. canlı bağlarla bu böyledir.

Bu özelliği abartmak (onları iç içe yaşadıkları yerli halktan ve onun sorunlarından, savaşımından soyutlamak) kadar, ulusal kimliklerini gözardı etmek de yanlış olur. Türkiyeli göçmen işçiler içinden geldikleri ülkenin, halkımızın sorunlarına kayıtsız kalamazlar. Örneğin birçoklarının yakınları bugün cuntanın zindanlarında yatmaktadır.

Bulundukları ülkenin halkıyla geniş bağları olan bir göçmen işçiler yığını dayanışma hareketinde son derece önemli bir işlev görebilir. Nitekim Türkiyeli işçiler diğer ülkelerin yanısıra İngiltere'de de son günlerde Batı Avrupa çapında yürütülen Genel Af kampanyasına bağlı olarak başarılı bir çalışma sürdürmektedir.

Uluslararası dayanışma

Göçmen işçilerin sınıf bilinçliliğinin yükselmesinde uluslararası dayanışma etkinliklerinin de payı büyüktür. İşçi ınıfının ve emekçi halkların dünyanın dört bir köşesinde emperyalizme, faşizme, gericiliğe, ırkçılığa ve kapitalist sömürüye karşı savaşımlarının yakından izlenmesi, ezgi altındaki halklarla dayanışma, işçilerin uluslararası emek cephesi içindeki konumlarının bilince çıkmasını kolaylaştırır. Öte yandan, halkların karşılıklı dayanışması onların savaşımlarının utkuya ulaşmasının anahtarıdır.

Bu yönde İngiltere'deki Türkiyeli işçiler ve ilericiler de, Haziran başında ırkçı Güney Afrika rejiminin başı Botha'nın İngiltere'ye gelişini protesto için yapılan yürüyüşte olduğu gibi,çabalarını arttırmaktadırlar.

Özgül sorunların çözümü için

Önem bakımından asla sonuncu olmayan, göçmen işçilerin önündeki savaşım ödevlerinden birisi de kendi özgül sorunlarının çözümü için örgütlenmeyi ve savaşımı güçlendirmektir. Çeşitli güncel ve yakıcı sorunlar bir yana itilerek diğer alanlarda güçlü ve kalıcı çalışmalar sağlanamaz.

İngiltere'de bu alanda sayısız güçlükler vardır. Yeterli deneyim birikimi yoktur. İşçiler çoğu Türk sahipli, küçük ve dağınık işyerlerinde çalışmaktadır. Sendikalaşma yoktur. Öte yandan, ekonomik sorunların yanısıra, bir dizi sosyal ve kültürel sorun birikmiştir. En önemli sorunlardan birisi de 'turist işçiler'in yakalanıp sınır-dışı edilmesidir.

Bütün bu sorunların çözümü için programlı, örgütlü bir çalışmanın ilk adımları atılmıştır. Bu alandaki çalışmaların da her geçen gün daha da gelişip, pekişeceğine kuşku yoktur.

Tüm bu gelişmeler, 'İşçinin Sesi' adlı grupçuğun sekter ve bölücü tutumu yüzünden uzunca bir süre gerçek sınıfsal görevlerinden uzaklaştırılan ve dağınıklığa, tıkanıklığa uğratılan İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin savaşımının sağlıklı bir temelde gelişiminin yollarını açmıştır.

Avrupa Parlamentosu seçimlerinin ardından

← başı 8.sayfada

çıkmışsa,bu hesap pusulasının negatif hanesinin bedelleri hep Avrupa'nın çalışan halklarına ödetilerek yapılmıştır.

Son seçimlere gösterilen ilgisizliğin günümüzün özelliğinden de doğan sebepleri vardır. Bugün Avrupa hükümetlerinin büyük çoğunluğunun politikasının ortak yanı bir yandan kemerleri sıktırmak diğer yandan da silahlanmaktadır. Halklar seçimlere az rağbet göstermekle bu politikalara ve onun sonuçları olan işsizliğe,sosyal harcamalardaki kesintilere, hayat standartlarındaki düşüşe karşı protestolarını dile getirmişlerdir.

Herşeye rağmen verilen oylar sol partilerin gücünü artırıcı yönde olmuştur, Fransa hariç. İtalya'da Komünist Partisi en çok oyu alırken İngiltere'de İşçi Partisi parlamentodaki gücünü ikikatına çıkarmıştır Almanya'da Genscher'in Liberal Partisi tamamen silinirken Yeşiller daha da güçlenmiştir. Avrupa seçimlerinin sonucunun en olumsuz yanı ise kuşkusuz Fransız faşistlerinin önemli kazanımlar elde etmesidir. Öyle ki bu kazanım sayesinde faşistler parlamentoda artık grup kurabilecekler ve dolayısıyla onun maddi, politik etkinliklerinden yararlanacaklardır.

İngiltere açısından seçimlerin önemi, Thatcher'ın tabanının biraz daha kaydığının anlaşılmasıdır. İşçi Partisi sandalye sayısını iki katına çıkarırken bunların hepsini Muhafazakarlardan elde etmiştir. Seçimlerde Muhafazakarlar ve hiçbir sandalye kazanamayan İttifak partileri (Liberal ve Sosyal Demokrat partiler ittifakı) soyut bir 'Avrupa birliği' sloganını kullanırken, İşçi Partisi'nin sloganı 'Avrupa'nın kaynaklarını işsizliği yoketmek ve ekonomik büyümeyi gerçekleştirmek' olmuştur.

Seçim sonuçlarının Londralılar açısından anlamı ise, İşçi Partisi'nin buradaki kazanımının %14 artışla en yüksek düzeyde oluşudur. Böylece Londra halkı merkezi belediye GLC'ye sahip çıktığını göstermiştir.

Türkiyelilerin en yoğun yaşadığı Islington ve Hackney bölgelerinde seçimleri Stan Newans ve Alf Lomas gibi demokrat ve ilericilerin kazanmış olması ayrıca sevindiricidir.

GENEL AF İÇİN SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

← başı 3.sayfada

SON DAKİKA

Gazetemize ulaşan bir habere göre Çanakkale E-Tipi Cezaevinde de politik tutuklular Haziran başından beri açlık grevinde bulunuyorlar. Politik tutukluların bir kısmı şu anda sözümona müşahade altında, serum verilerek 'yaşatılmaya' çalışılıyor.

Tutukluların yakınları ise, cezaevinde ölümle pençeleşen yurtseverlere uygulanan insanlık dışı, barbarca uygulamaları protesto etmek ve istemleri doğrultusunda önlemler alınmasını talep etmek için Ankara'ya gidiyorlar.

Dünya halklarının yargısı:

REAGAN SUÇLUDUR!..

Reagan'ın İngiltere'ye gelişi dolayısıyla düzenlenen çeşitli protesto etkinliklerinden biri de, onun başta dünya barışını tehlikeye atmak olmak üzere, insanlığa karşı işlediği suçlardan ötürü dünya halkları tarafından sembolik bir mahkemede yargılanması idi. Aralarında Türkiye'de Sendikal Haklar ve Demokrasi için Dayanışma Komitesi'nin de bulunduğu çok sayıda örgüt tarafından hazırlanan mahkemede başyargıç John Platts Mills QC, yargıçlar ise bir CND temsilcisi ve bir işsiz idi. Savcılık makamında ise tanınmış avukatlardan Lord Tony Gifford, John Bowden ve Sue Barton bulunmaktaydı.

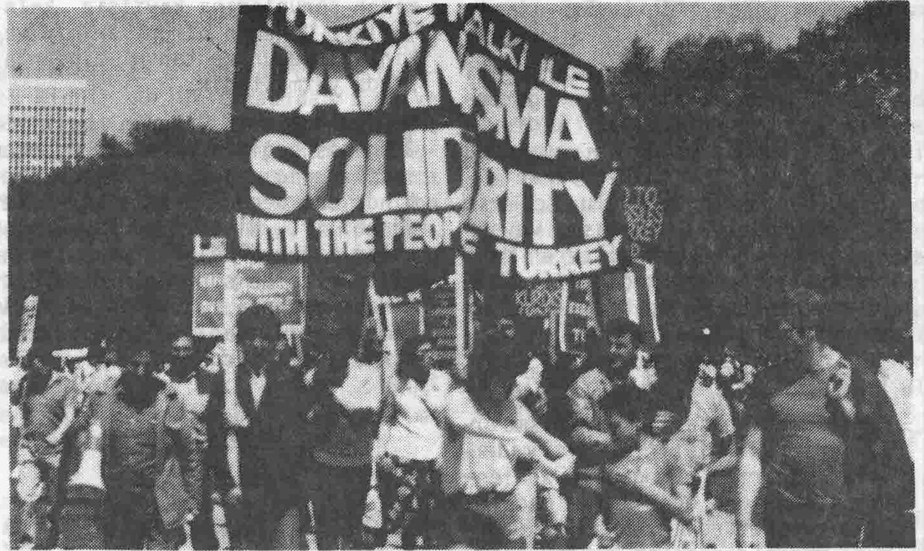
Hazırlanan iddianamede Reagan'ın suçları yedi grupta toplanmıştı ve bunlar örneklerle destekleniyordu. Örneğin insanlığı toptan yıkıma sürükleme suçlaması Batı Avrupa'ya Cruise ve Pershing-2 roketlerinin yerleştirilmeye başlanmasına dayandırılmıştı.

Dünyanın çeşitli köşelerinde gerici, faşist rejimlere politik, ekonomik ve askersel destek verme suçlamasında Türkiye de özel olarak belirtilmişti.

Dinlenen tanıklar arasında saylav Jeremy Corbyn, Greenham Common'dan Helen John, DİSK-Bank-Sen yöneticisi Cahit Baylav, Filistin Kadınlar Birliği ve Afrika Ulusal Kongresi'nden temsilciler, Nikaragua, Grenada, Namibya, Kenya ve diğer ülkelerden ilericiler bulunmaktaydı.

Bank-Sen Genel Yönetim Kurulu üyesi Cahit Baylav, özellikle Reagan'ın görev döneminde ABD emperyalizminin Türkiye'yi Orta Doğu halklarına karşı bir jandarma ve sıçrama tahtası haline getirişini anlattı. Faşist diktatörlüğün halkımıza çektirdiği acılardan Reagan yönetiminin de doğrudan sorumlu olduğunu söyledi. Baylav, CND temsilcisi yargıcın sorusu üzerine Türkiye Barış Komitesi davasının son durumu hakkında da bilgi verdi.

Tüm tanıkların dinlenmesinden sonra Başsavcı Lord Gifford suçlamaları ve kanıtları özetledi. Yüzlerce dinleyici Reagan'a ve ABD emperyalizmine nefretini mahkeme başkanının her bir suç için jürinin - dinleyicilerin - görüşünü sorması sırasında "SUÇLUDUR!" diye haykırarak bir kez daha dile getirdi.



"REAGAN, GİDERKEN FÜZELERİNİ DE AL GÖTÜR!"

9 Haziran günü Londra son yılların en yığınsal yürüyüşlerinden birine tanık oldu. 7 gelişmiş kapitalist ülke liderlerinin zirve toplantısı için İngiltere'ye gelen Reagan'ı protesto eylemlerinin doruk noktasını oluşturan miting ve yürüyüşe ülkenin dört bir köşesinden 200,000 kişi katıldı.

Hyde Park'tan yürüyüşe geçen barışseverler Trafalgar Square'de toplandılar. Burada barış örgütü CND (Nükleer Silahsızlanma Kampanyası) Başkanı Joan Ruddock, Genel Sekreter Bruce Kent, CND Emekli Askerler Seksiyonu temsilcisi, ABD'de atom bombası denemelerinden etkilenmiş bir Amerikalı, İşçi Partisi Başkanı Eric Heffer, Hollandalı bir Hristiyan Demokrat milletvekili, Komünist Partisi Genel Sekreteri Gordon McLennan Greenham Common Kadınları temsilcisi ve daha birçok konuşmacılar ABD emperyalizminin ve NATO egemen çevrelerinin dünya barışını tehlikeye sokan politikalarını kınadılar.

Yürüyüşün ana belgisi "*Reagan, giderken füzelerini de al götür!*"idi. Miting ve yürüyüşe çok sayıda Türkiyeli işçi ve ilerici de *dayanışma* pankartı altında katıldı. Türkiyeli işçiler yürüyüş boyunca "*Reagan, Pentagon, Türkiye'den elinizi çekin!*" ve "*Barış-Dostluk-Dayanışma*" belgilerini haykırdılar.

Bu dev yürüyüş ve mitingin yanısıra, barış grupları aynı günün erken saatlerinden başlayarak uzun süre ABD Elçiliği'ni kuşattılar. Elçiliğin bulunduğu Grosvenor alanına çıkan bütün sokaklar yolun ortasına oturmuş insanlar tarafından tutulmuştu. Bu eylemler sonunda polisin 200'ü aşkın barışseveri tutukladığı öğrenildi.

İKD'nin yıldönümü kutlandı

İlerici Kadınlar Derneği (İKD)'nin 9. kuruluş yıldönümü nedeniyle 30 Haziran günü Londra'da "Türkiye'de Kadın Hakları için Dayanışma Komitesi" tarafından bir toplantı düzenlendi. Toplantıda Türkiye kadın hareketinin gelişimi, İKD'nin kuruluşu ve çalışmaları anlatıldı. Bu konuda slaytlar gösterildi.

Daha sonra 12 Eylül sonrası gelişmeler, hapishanelerdeki durum ve açlık grevleri hakkında bilgi verildi.

1 Mayıs filminin gösterilmesi ardından ise İngiltere'deki dayanışma çalışmaları anlatıldı ve materyaller sergilendi. Türkiye'deki durumu anlatan panoları ilgiyle izleyen İngiltereli kadınlar bu arada Genel Af kampanyasına imza verdiler.

Ulusal yemeklerimizin konuklara ikram edildiği toplantıda ayrıca sanat müziği ve halk oyunlarından örnekler sunuldu.

Avrupa Parlamentosu seçimlerinin ardından

Haziran ayı ortasında Avrupa Parlamentosu için ikinci kez seçimler yapıldı. Seçimlere gösterilen ilgi beklenenin de altında oldu. (Batı Avrupa çapında ortalama %50, İngiltere'de %30) İlk defa 1979 yılında yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinin 'Avrupa'nın birliği için yapacağı olumlu katkı' nın beklentileri bir defa daha ertelenmek zorunda kaldı.

Avrupa halkları Batı Avrupa'nın birliğine neden bu kadar ilgisiz kalıyor? Seçimlere katılmadaki düşüklüğü etkileyecek bir sürü neden var. Ancak en önemlisi şu olmalı ; kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki çıkar kavgalarının tüm şiddetiyle devam ediyor olması Avrupa halklarını bu koşullarda sıhhatli bir birliğin olabileceğine inandırmıyor. İkinci olarak, şu ana kadar birlik yolunda ne adım atılmışsa ve Avrupa burjuvazisi bu gelişmelerden her zaman karlı

→ devamı 7.sayfada